

HET LAARNE-KALKEN

VAN JASMIEN JAQUES

Toen Jasmien Jaques (29) als achttienjarige de vraag kreeg of ze interesse had om zich politiek te engageren, weigerde ze. De vraag kwam namelijk van de verkeerde partij. De N-VA, dat zag ze wél zitten. Amper twaalf jaar later is Jasmien schepen in haar gemeente Laarne-Kalken. Volgend jaar zal ze met veel enthousiasme de lijst trekken. En misschien loert er zelfs een Vlaams avontuur om de hoek.

In het gesprek met LEO komt het terloops ter sprake: hoe moeilijk het tegenwoordig is om jonge mensen te vinden die zich politiek willen engageren. 'Jonge vrouwen zeggen haast standaard neen. Mensen kijken vaak heel negatief naar de politiek en willen hun handen er niet aan vuilmaken. De voorbije heisa bij bepaalde partijen helpt natuurlijk ook niet', zegt Jasmien daarover. 'De lokale lijstvorming wordt niet gemakkelijk.'

Je vindt inderdaad sneller een naald in een hooiberg dan een jonge vrouw die op de kieslijst wil staan, klinkt het vaak. De wettelijke verplichting voor een gendergelijke lijst helpt ook niet echt. 'Het verschil tussen het aantal mannen en het aantal vrouwen op de lijst mag niet meer dan één zijn. Die verplichting is kortzichtig en leidt ertoe dat je uiteindelijk mensen op de lijst moet zetten die niet eens weten wat en hoe, maar alleen de verdienste hebben dat ze vrouw zijn. Natuurlijk is het belangrijk dat we voldoende vrouwen hebben op de lijst, maar dan wel met de juiste motivatie', aldus Jasmien.

Juiste vraag, foute partij

Het was net die motivatie die Jasmien's turnleraar – een cd&v-gemeenteraadslid – was opgevallen toen hij haar vroeg als kandidate voor de lokale verkiezingen van 2012. 'Juiste vraag, foute partij', zegt Jasmien daarover. 'Ik was vroeger nochtans misdienaar en gaf catechese, maar de N-VA lag me gewoon beter. Toen ook vanuit die hoek de vraag kwam om op de lijst te staan, heb ik niet getwijfeld.'

De insteek was eenvoudig: een tiende plaats, een 'eerste ervaring met verkiezingen', zoals dat heet. →

'Ik wil me profileren als iemand die sterk geïnformeerd is en beleid voert op basis van inhoud'

HET LAARNE-KALKEN VAN JASMIEN JAQUES

- geboren in Gent op 6 augustus 1994
- in augustus van dit jaar getrouwd met Hagen Lybeert
- heeft twee katten: Merlot en Vedett
- advocaat ondernemingsstrafrecht
- schepen van Cultuur & Erfgoed, Mobiliteit & Verkeersveiligheid, Sport & Recreatie, Dierenwelzijn, Wekelijkse markt, Milieu & Duurzaamheid in Laarne
- speelt cello, jogt wekelijks en houdt van haar wekelijkse *small group workouts*

Maar de kiezer dacht er anders over en beloonde Jasmien prompt met een mandaat als jongste N-VA-gemeenteraadslid in Vlaanderen. 'Ik heb me meteen gesmeten, al was dat niet evident als jongere. Het is voor mij pas echt begonnen nadat ik mijn rechtenstudies had afgewerkt. Ik was volwassener, stond steviger in mijn schoenen. In 2018 stond ik dan ook klaar om deel te nemen aan het beleid.' Dat vond de kiezer ook, al greep Jasmien net naast een schepenambt. Maar niet voor lang.

'Frank Janssens, een van onze twee schepenen, stond twee jaar geleden plots aan de deur. Hij wilde ermee stoppen en vroeg om over te nemen. Dat kwam als een complete verrassing. Voor mij was het een echt kantelpunt. Ik dacht eraan om in de magistratuur te gaan – aan ambitie geen gebrek, hé – maar toen dat aanbod kwam, heb ik niet getwijfeld.'

Jasmien erfde meteen een hele resem bevoegdheden. 'Ik had er misschien een paar kunnen doorgeven aan de collega's, maar ik ben er toch voor gegaan. Ik wou bewijzen dat ik het ook kon. Daarenboven was het beleid al stevig in gang gezet. Ik geef toe dat het een uitdaging is om aan alle bevoegdheden evenveel tijd te besteden, maar het lukt wel.'

Lintjes knippen en speeches geven

Dat pak bevoegdheden geeft haar ook voldoende argumenten om mensen tegen te spreken die denken

dat een lokaal politiek mandaat niet veel meer is dan af en toe wat lintjes doorknippen en hier en daar een speech geven. 'Vergeet het maar. Je kan er als schepen natuurlijk voor kiezen om veel over te laten aan je administratie, maar zo zit ik niet in mekaar. Ik steek er heel wat tijd en energie in. In het dossier rond het Nationaal Park (*Laarne besliste uiteindelijk niet mee te stappen in het Nationaal Park Scheldevallei, red.*) heb ik me helemaal ingelezen en uitvoerig geïnformeerd.'

De perceptie blijft bij sommigen hardnekkig: een schepen, die moet niet veel doen en wordt daar goed voor betaald. 'Ach, ik laat er mijn slaap niet voor. De goede commentaren, daar laad ik me tien keer meer aan op. Ik heb me ook als jonge vrouw moeten bewijzen, tot op vandaag zelfs. Bij een van de eerste evenementen die ik als kersverse schepen bijwoonde, dachten de mensen dat ik de vriendin van de burgemeester was, stel je voor. Maar ik wil die feministische kaart niet uitspelen. Ik profileer me als iemand die sterk geïnformeerd is en beleid voert op basis van inhoud.'

Als er ergernissen zijn, dan gaat het eerder over de traagheid en versnippering van het beleid. 'Ik durf aan de boom te schudden. Dan kruip ik in mijn pen en schrijf ik bepaalde instanties aan. En opnieuw en

'Toen we in de humaniora het Vlaams Parlement bezochten, dacht ik: hier wil ik ooit belanden'

'Van het culturele aanbod ligt nauwelijks iemand wakker. Maar mobiliteit is een permanent werk in uitvoering.'

'Ik heb me als jonge vrouw moeten bewijzen, maar wil de feministische kaart niet uitspelen. Ik voer beleid op basis van inhoud.'

opnieuw. Maar het is vooral de versnippering die me ergert. Zelfs in een kleine gemeente als Laarne-Kalken zie je dat bijvoorbeeld mobiliteitsprojecten verspreid zitten bij verschillende instanties – Agentschap Wegen en Verkeer en de provincie, om er maar twee te noemen – en dat die instanties vaak niet van elkaar weten waarmee ze bezig zijn. Maar het gaat wel over projecten die een grote impact hebben op ons grondgebied en de burgers.'

Schoen opvreten

Die mobiliteit was bij een tevredenheidsenquête in de krant overigens een pijnpunt, zo bleek. Vreet Jasmien als schepen van Mobiliteit dan haar schoen op? 'Nee, dat is logisch. Iedereen heeft voeling met mobiliteit: de voetganger, de fietser, de autobestuurder. Maar iedereen

veegt vooral voor de eigen straat: hier rijden ze te snel, daar ligt de stoep slecht, ... Mensen houden zich niet in om dat te melden. Van het culturele aanbod, daarentegen, ligt nauwelijks iemand wakker. Dus die cijfers verbazen me niet, nee. Mobiliteit is een permanent werk in uitvoering.'

Volgend jaar zal Jasmien de lijst trekken bij de gemeenteraadsverkiezingen, maar eerst is er nog 9 juni 2024. 'De partij heeft me een mooie plaats aangeboden op de Vlaamse lijst. Dat kwam voor mij als een verrassing, maar het voelt wel als een logische opeenvolging van zaken die ik graag doe en waarvoor ik ambitie toon. Dat was al zo in de schoolbanken. Toen we met de klas het Vlaams Parlement bezochten, zei ik: 'Hier wil ik ooit belanden.' Wie weet lukt dat. Maar ik ben ook superrealistisch. De kiezer heeft het laatste woord, hé.'

Supersociaal

Het zou te min uitgedrukt zijn om te stellen dat Jasmien in elk geval kan 'terugvallen' op haar job als advocate. 'Het is een uitdagende job. Ik specialiseer me in ondernemingsstrafrecht. Dat gaat over economische en financiële misdrijven. De combinatie met mijn schepenambt is pittig, maar ideaal. Als advocate kan ik me focussen op een bepaald dossier, terwijl de politiek vaak een kwestie is van overleggen en consensus zoeken. Je teert wat meer op je sociale batterij. Dat komt goed uit, want ik ben supersociaal!' (lacht) ■